

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 10 січня 1987 року

№ 5 (3824).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

КОМУ ДОГАНА?

Шановна редакціє!

Звертається до тебе робітник Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратути, водій Микола Пустовий. Взятися за перо мене змусила публікація у вашій газеті за 4 грудня минулого року під заголовком «Заїхав по дорозі...» та збори колективу автотранспортної ділянки нашого заводу.

Коротко про публікацію. В ній критикувався мій колега, молодий водій Олександр Лаврусенко за використання державного транспорту з особистою корисливою метою. А саме: автобусом «Кубань» він завіз батьків додому, взяв з собою сина покатати по місту, а далі заїхав у спеціалізований продовольчий магазин по вулиці Соціалістичній, де купував горілку. О. Лаврусенко збирався повернутись на завод, оскільки час був ще робочий, але тут його й перестріли комсомольські «пржектористи».

Факт, як на сьогоднішні часи, винятковий, тому, зрозуміло, після публікації вчинок молодого водія винесли на обговорення колективу. Ось саме під час того обговорення й виникла в мене думка написати в редакцію листа.

Як я особисто розцінюю вчинок О. Лаврусенка? Осуджую. В нашому суспільстві не можна замовчувати чи потакати вчинкам антигромадським, неорядним, корисливим. Тому саме з цієї позиції повинні були оцінити вчинок молодого водія на зборах. Тим більше, що О. Лаврусенко — комсорг у своїй комсомольській групі. Комсомольську роботу він запустив, до своїх громадських доручень ставиться пасивно. В гаражі працює трохи більше року й увесь час користується державним автобусом, як своїм власним. Скажу без перебільшення, що постійно «ночувати» на заводі автобус почав тільки після публікації в газеті.

Виходить, винуватий було за що осуджувати. Це й було зроблено. Але давайте заглянемо на другий бік медалі. Чи тільки один він винен у скоєному? Невже досі ніхто не бачив, чим займається цей хлопець і які йому поблажки відпускаються?

Бачили. Більше того: не просто бачили, а ще й заохочували його до цього. Почалося все звідтоді, як завідувачим гаражем було призначено М. М. Резниченка. Він, власне, виховував водія особисто для себе. Багато дозволяв йому, щоб при нагоді можна було поставити водія в абсолютну залежність. Принципи хоч і слизький (особливо коли справа стосується роботи, виробничих інтересів), але надійний: я — тобі, ти — мені.

Я, член партії, не міг байдуже дивитись на подібні стосунки, факти. Разом із парторгом цеху М. В. Матюшенком, колишнім головою цехового комітету профспілки С. Гуцалом не раз звертався і в завком профспілки заводу, і в партком заводу, але на наші зауваження й прохання не реагували. Навпаки: ми чим лше нашкодили собі, бо завгар після скарг став недоволено ставитись до нас, уникати будь-яких розмов з нами.

Керівництво заводу однак виховної роботи з М. М. Резниченком не провело, і він продовжував свою лінію, яка рано чи пізно мала б десь перерватись. І ось вона перервалася. Тільки чи надолго і як явно? Сам же завідувачим гаражем і намагався її стулти, прихопити на зборах.

Збори виявили нездорову атмосферу в колективі. М. М. Резниченко звинуватив у проступку лише самого О. Лаврусенка. Голова цехового комітету профспілки комуніст Т. А. Семикітна не виступила на зборах. Парторг цеху М. В. Матюшенко спускався з незрозумілої причини — утримувався від виступу. Водії більше жаліли молодого хлопця, ніж засуджували його негідний вчинок. Багато хто вважав, що він не винен. То хто ж тоді? Відкрито про це ніхто й не заїкувався.

Надійшла пропозиція: винести сувору догану й позбавити преміальних. Дехто висловився проти позбавлення преміальних. Думки розбіглися. Голосування. Ніхто голосів не рахував.

Тоді я думав: чому люди такі пасивні, такі безпринципні? Самому мені вже не з руки було виступати, бо подумав, що зводжу рахунки з М. М. Резниченком. Чому люди бояться сказати те, про що думають? Адже більшість гадали так, як я: у скоєному вчинкові завідувачим гаражем винен в десять разів більше, ніж сам водій. Чи, може, ми вже звикли до цього? То треба прокидатись. Нає до цього закликають партія і народ.

На зборах був присутній головний інженер заводу тов. Андрущенко. Його думка: збори пройшли пасивно, хіба таке виховання підростаючого покоління нам потрібне?

М. ПУСТОВИЙ,
комуніст з 1979 року.

м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ: «Молодий комунар» отримав відповідь на критичну публікацію «Заїхав по дорозі» від начальника автотранспортної ділянки М. М. Резниченка і секретаря завкому комсомолу О. Шрамченка. По адміністративній і комсомольській лінії О. Лаврусенку оголошені суворі догани.

Антоніна МАХНО минулого року вдруге пододала чотиритисячний рубіж по надаві молока, зайнявши третє місце серед молодих доярок. А всього в колгоспі «Пер-

вое мая» Маловісківського району п'ять чотиритисяч-

ниці на молочнотварній фермі № 2. Фото В. ГРИБА.

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Підбито підсумки обласного соціалістичного змагання серед молодих доярок і доярів за перший рік двадцяті п'ятирічки. Які висновки можна зробити вже тепер? Побільшало «чотиритисячників», але іншою закономірністю у минулому році була... незакономірність постійних лідерів змагання. Лідія Куженко зі знам'янського колгоспу «Союз», згуртувавши докруг себе таких же передових трудівниць: Наталку Вербову, Марію Коваленко, Любов Санжару та Світлану Потопальську, як і за 1985 рік, у 1986 також очолила групу лідерів. Цим разом Лідія поступилася своєю рекорду-85 на 452 кілограми на кожну корову.

Отже, сьогодні попереду:

Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району — надала по 5720 кілограмів молока від кожної корови.

Надія КРИСЬКО з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району — 5689.

Наталія ВЕРБОВА з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 5296.

Марія КОВАЛЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району — 5262.

Любов ДОННИК з Кіровоградського науково-виробничого об'єднання «Еліта» — 5112.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

Продовжити комсомольський вік

Думка про завітрашній день нашої Вітчизни розкривається в опублікованому цими днями в молодіжній пресі Проекті Статуту ВЛКСМ (з пропозиціями змінами).

— головне завдання комсомолу: «виховання активних, свідомих будівників нового суспільства, відданих ідеалам комунізму, працьовитих, готових до подвигу п

ім'я соціалістичної Батьківщини».

Першорядне значення комсомолу, найближчого резерву КПРС, підтверджується доповненням Проекту Статуту кількома статтями про порядок вступу комсомольців до лав КПРС. Зокрема, у параграфі третьому першого розділу закріплено право члена ВЛКСМ звертатись у комсомольську

організацію з проханням рекомендувати його для вступу в партію. В іншій статті (параграф 6 цього ж розділу) вказано на відповідальність організації і комітетів, яку вони несуть за рекомендацію комсомольців у партію.

Повністю підтримую зміст примітки до 5-го параграфа першого розділу Проекту Статуту про те, що перебування

в комсомолі може бути продовжене за заявою члена ВЛКСМ рішенням первинної комсомольської організації на строк до двох років. Це дасть змогу продовжити активне громадське життя в лавах молодіжної організації найактивнішим юнакам і дівчатам, які досягли 28-річного віку, використати нагромаджений нею досвід в практичній діяльності Спілки.

С. ШЕВЧЕНКО,
директор держархіву області.

ТО З ЧОГО Ж ПОЧНЕМО?

Вона довго дивиться за вікно і потім не то стверджує, не то запитує: «Значить, будете писати... А в мамі хворе серце. І батькові на роботі неприємностей не минути. — Знову мовчить і врешті обпалює сніма. — Прізвище назавжди — образите мене на все життя». Це вже, як ультиматум. І, навіть не вірячи в щирість останніх її слів, напевне роблю велику помилку і — відступаю. Як виправдання, в пам'яті зринають минулорічні події, власна стаття в районці з прізвищами кількох ребітників колишньої райсільгосптехніки. Тих, хто відрікся від перебування в комсомолі... Газетний виступ був холостим пострілом — все залишилося на своїх місцях. Та Наталочка квіткою, відсунутий її рукою, від столу, слова «що мені дав комсомолі?», якимось п'яким тягарем давали на душу. Чому так сталося?

Були в комсомолі люди байдужі і раніше. Але як і нині — мільйони молодих людей з честю несуть комсомольське ім'я. Та тепер, коли вже саме сьогоднішня с чудовим вихователем, гірко бачити в лавах Спілки юнаків і дівчат, яких із ВЛКСМ еднають хіба тільки внесли. І в цьому винні не лише вони, а й педагоги, комсомольські активісти, виробничі колективи, ми — журналісти. Довгий час через нортрозорість, самозаспокоєність видавали бажане за дійсне. А надолужити прогалине буде вже нелегко.

Комсомольська робота вимагає перебудови. Це сьогодні зрозуміло всім.

Як і те, що саме слово «перебудова» означає не що інше, як неухильне і поано виношення своїх обов'язків — партійних, громадських, комсомольських, виробничих. Але ще чимало комсомольських працівників ніяк не можуть вирішити: з чого ж починати перебудову?

Мабуть, з основи. Добре про це сказав на недавній районній комсомольській звітно-виборній конференції секретар парвнинної сільськогосподарського технікуму Сергій Холодовський. «Пішов малюк до школи — ми його в жовтенята, став третьокласником — у півніри, а лодь виповнилося чотирнадцять — у комсомол. Усіх під один гребінець. Невже кожен — з числа передової молоді, як того вимагає Статут? Тоді звідки ж байдужі, яких можна знайти в кожній комсомольській організації? Думаю, в комсомолі повинні бути найбойовитіші, найперодовіші, найсумлінніші юнаки й дівчата...»

Така постановка питання, безперечно, заслуговує уваги. Бо й справді, не так просто з першого, а чи й з десятого погляду відрізнити сиремих комсомольців від тих, хто не перебуває в лавах ВЛКСМ. Протягом останніх років не раз доводилося бувати на комсомольських зборах, де обговорювалися кандидатури до Спілки. І що ж, окрім стандартного «Сильний орденіа має комсомол?», «Що таке демократичний централізм», ну, і в кращому випадку, — «Розкажи біографію» — нічого іншого не доводи-

лось чути. Яна тут може бути мова про глибокий аналіз ділових і політичних якостей? Та, врешті-решт, і саме вручення комсомольського жетона перетворили у багатьох раніше у буденну справу. Отже, одна із складових перебудови — наполегливе виховання молоді і об'єктивність під час прийому до лав ВЛКСМ.

Особливої уваги потребує секретар первинної — особа, від якої залежить половина успіху. Адже нерідко райкомівські працівники витрачають чимало часу, щоб знайти для комсомольської організації потрібного ватажка. У той же час той, хто має можливість і бажання очолити первинку, залишається в тіні. І, мабуть, на випадково на сторінках преси на поверхні зріст постає особа так званого неофіційного лідера. Він уміє зацікавити, повести за собою товаришів, до нього тягнуться ровесники. То чому б райкомам не взяти орієнтир на ці конкретні, не «пливові» авторитети? Звичайно, працювати з ними теж доведеться чимало.

Заговорили сьогодні й про НОМів. Тобто, неформальні організації молоді. Проблема досить серйозна. І з чим не можна погодитися, так це з думкою, що всі інші, окрім НОМів, організації є організаціями формальними. З тим, що у Спілці допускається чимало формалізму.

Пригадуємо шкільні роки. На початку дев'ятого з-поміж однокласників раптово почала виділятися група юнаків — «Клуб любителів хокею». Колекціону-

вали газетні вирізки з фотографіями улюблених спортсменів, до запаморочення ганяли шайбу чим'яча. А головне — завжди були разом і допомагали одне одному, чим могли. У них була спільна справа і, напевне, в класі не було жодного хлопця, котрий би не заздрив їм. І хоча й далекий від думки, що основою дружби, бойовистості комсомольської організації повинен бути виключно хокей чи інший вид спорту, впевнений: сьогоднішня первинка потребує конкретної і цікавої справи, яка могла б по-справжньому об'єднати юнаків і дівчат. Комсомольська ферма, сільська зона відпочинку, молодіжний клуб, летючий кормодобувний загін... Ось тільки, щоб усе було без формалізму, щоб юнаки й дівчата відчували свої сили, могли самостійно утвердитись. Сьогодні в районі є ряд досить яскравих прикладів такої роботи — в радгоспі «Олексіївський», колгоспах «Дружба», імені Будьонного... А збори для звітності, КМК — без суті, внески за вимогою — кому це цікаво?

І, нарешті, райком. Важко не погодитися із думкою інструктора сектора преси ЦК ЛКСМУ М. Дорошенка, висловленою в статті «Обговорили. Ухвалили. А далі?» («Молодь України» від 20 грудня 1986 року). «...комсомольському активу (мається на увазі Бобринецькому —

О. Г.) частково вдалося розбудити серед молоді ініціативність, невдоволеність досягнутим, прагнення зробити більше, значиміше, — писав він. — Словом, районна комсомольська організація вивірє правильний курс». Справді, в роботі райкомів нині стало більше конкретності. Очолити районний комітет комсомолу навесні нинішнього року, М. Паладій зумів внести в будні районної молоді помітну живинку. Хоча й не уник окремих організаційних невдач. Та суть не в цьому. Відрадно, що зі старими методами і формами роботи комсомольського активу ведеться наполеглива боротьба. Ось тільки не вдається райкомівцям так часто, як вимагають справи, бузати у первинних, у виробничих колективах. Значну частину часу забирає так і не зжита текучка. Десятьки найрізноманітніших (часто зовсім далеких від комсомольської роботи) інформацій готують і передають в районні і обласні організації, установи. Рационалізатори, жіночі ради, передовий досвід і т. д., і т. п.

У пам'ять запав випа-

док, що трапився в районі кілька років тому. Один з його колишніх інструкторів з кимось говорив по телефону. «Скільки в районі молодих народних контролерів? — поглянув на стелю. — Здається, п'ятдесят... Що, малувато? Зараз уточню. — Трохи потупцявши по кабінету, авторитетно заявив. — Вибачаюсь, сказали, двісті п'ятдесят. Нормально? До побачення, Ефектно? І я його не осуджую. Маючи чималі досвід комсомольської роботи, працівник знав, що передані ним цифри насправді нікого не цікавлять, а призначені лише для звітності. І за час, затрачений на збирання такої інформації, можна зробити якусь конкретну і корисну справу. До речі, ще в сімдесятих роках в брошурці «Записки секретаря райкома» (на жаль, не пригадує автора) давалися з цього приводу досить оригінальні поради. А саме — доручити одному з працівників сектора обліку постачати коли прадавню, а коли й не зовсім, інформацію всіх бажаною. Інші в той час повинні працювати на місцях. Смішно? Скоріше, боляче. Отака традиційна заформалізованість дуже заважає в роботі і змушує йти на компроміси з совістю. А чи не простіше було б райкоми звільнити від другорядних обов'язків і дати можливість ґрунтовно займатися не сто п'ятдесятьма, а п'ятьма-десятьма конкретними, головними справами?

О. ГАВРИЛЕНКО, журналіст. Бобринецький район.

Ось уже тридцять років Сімферопольське СПТУ-38 готує для підприємств служби побутових швачок, перукарів, годинників, фотографів, тринотамників, слюсарів по ремонту складної побутової техніки, взуттєвників. Під керівництвом художників-модельєрів, майстрів виробничого навчання учні спочатку розробляють нові моделі одягу і взуття, потім виготовляють їх. Уже нинішнього року вони створили до ста різних моделей верхнього молодіжного одягу з найбільш поширених тканин, які демонструвалися на обласній виставці.

На знімку: художник-модельєр СПТУ-38 Н. М. ОНИЩЕНКО (ліворуч) з майбутніми майстрами по пошиттю легкого верхнього одягу Тетяною МІРОШНИЧЕНКО, Світланою РИЛОВОЮ і Веронікою БІЛОУС за розкромом по лекалах чаргової сукні.

Фото Н. ДУДЧЕНКА. (Фотохроніла РАТАУ).

РЕПОРТЕР ОСТАННІЙ ЧЕМПІОН РОКУ

Останній день 1986 року приніс радісну звістку любителю спорту Кіровоградщини. Переможцем молодіжної першості України з боротьби самбо серед юнаків 1968—1969 років народження, яка відбулася в Києві, став учень автонавічного комбінату Іван Путилін. Спортсмен тренується у спортивній школі обласної ради «Колос» під керівництвом А. Аганесяна. Почесні п'яті місця на змаганнях посіли також Віталій Бойко та Вячеслав Яновлев.

Л. ЛЕЙБЕНЗОН.

«ДОБРИЙ ВЕЧІР, ЩЕДРИЙ ВЕЧІР!»

Куточок української хати. Традиційна українська піч, столи для гостей з різноманітним частуванням: тут і пампушки з часником, і узвар, і червонобокі яблука: чим багаті, тим і раді! У клубі «Подружка», що діє у гуртожитку швейного виробничого об'єднання «Українські вечорниці». У гості до дівчат-виробниць завітала секретар парткому фабрики М. М. Дорошенко, голова профкому В. В. Алексєнко, секретар комітету комсомолу Н. Коврига, начальники цехів, наставники, передовики виробництва, а також відповідальний секретар районної організації боротьби

за тверезість В. В. Ткаченко.

З привітальним словом звернулись до гостей і учасники театралізованої вистави бригади об'єднання делегат ХХVII з'їзду Комуністичної партії України Л. І. Берегуленко, секретар парткому.

Сценку з українського фольклору виконали гості подарі свята — дівчата з гуртожитку і хлопці, що навчаються у технікумі підготовки керівних кадрів. Лунали колядки, пісні, українські танці. А які смачні вареники з сиром та ще й сметаною чи ряжанкою можна було покуштувати, вже й не кажу про пампушки з часником!

На вечорі виступали також учасники студії молодого актора Будинку культури імені Жовтня.

А. НЕГРІЄНКО, інструктор міськомкому комсомолу. м. Кіровоград.

«Чим платите за дрантя з клеймом»

Під таким заголовком був надрукований у нашій газеті за 13 грудня лист читача з Помічної. Тема, якої він торкнувся, не нова, але разом з тим, вона ще й не віджила, вона хвилює. Про це свідчать підгуки, що надходять. Автори їх хочуть продовжити розмову, поділитися своїми думками, посперечатися.

Сьогодні ми публікуємо деякі з них.

«...Так, я погоджуюсь з автором листа. У нашій молоді дійсно все є. Батьки оберігають її від турбот, намагаються одягнути в гарний, а, значить, і дорогий одяг, купляють золоті прикраси. А потім дивуються, чому молоді немагаються одягтися в імпортний одяг з клеймом... Звичайно, молода людина може придбати і ті ж джинси й магнітофон, взуття імпорного вироб-

ництва. Але бажано, щоб за гроші, зароблені своїми руками.

І знову погоджуюсь з автором листа, що одягати на себе майку із зарубіжними рекламами, надписами, що принижують гідність радянської людини, — ганьба. І тому треба не соромлячись роз'яснювати молодим людям, що все це значить і який зміст у собі несе...»

С. ПРАВЕЦЬКИЙ, Кіровоград.

«Хто винен у тому, що деякі молоді люди живуть споживачами?.. Перш за все, головну роль у вихованні відіграють батьки. Від них діти переймають все. Часто дорослі бувають заклопотані своїми справами, мало приділяють їм уваги. Тоді «виховує» вулиця, компанія, друзі. Там формуються смаки і погляди.

О. РУДЕНКО.

Новомиргород.

«Як можна про таке писати, коли детально всього не знаєш? Це можна сказати лише про частину нашої молоді. Не всі ж тільки й мріють, що про фірменний одяг та імпортні магнітофони. Ми

немаємо чуємо про молодіжні бригади, загони, які приносять країні і суспільству користі своєю працею... Але чому б не запозичити зарубіжні, якщо воно того варте? Наприклад, молоді захоплюються музикою у виконанні зарубіжних груп. Знають, не маємо що протиставити... А ось наш «Факрум» набув популярності тому, що знайшов нові форми, щось своє, особисте.

«Фірменні» речі з часом відійдуть, якщо буде своє не гіршим, а кращим чужого.

ТОМА.

Добровеличківський район.

«Майже п'ятнадцять років тому я був сімнадцятилітнім. Ті ж самі проблеми піднімалися в пресі й тоді. Ми читали і все ж продовжували «з-під землі» діставати потерті джинси. Звісно, за батьківські гроші. Тепер я і мої ровесники вже одягають не якусь «дрантя», а класичні костюми з галстуками. І сімнадцятилітні вже якось не зовсім розуміємо: «Ми такими не були». Пройде час, і сьогоднішні молоді люди стануть батьками, матерями, займуться виробничою діяльністю. І... не розумітимуть молодше покоління, бо воно завжди «не таке, як треба».

Сергій В.

Суперечливі думки, чи не правда? А що думають інші читачі?

«А у нас В квартирі газ»

Під таким заголовком 16 жовтня була опублікована критична кореспонденція, у будинку № 2, корпус 1 по проспекту «Правди» почали замінювати труби й радіатори вже коли почався опалювальний сезон.

На критичну редакції відповів начальник міського житлово-експлуатаційного об'єднання В. Д. Кочубей:

«Критика справедлива. Спеціалізоване ремонтно-будівельне управління обласного управління справді почало заміну систем центрального опалення у вересні-жовтні минулого року. Зараз опалення працює нормально, скарг від мешканців немає».

Не один рік іде добра слава про ансамбль бального танцю «Ритм» Світловодського СПТУ № 5, яким керує І. Шабаліна.

На знімку: учасники ансамблю перед концертом.

Фото В. ГРИБА.

СЛУЖБА ДНІ І НОЧІ

ЗЛОЧИНЦЯ затримали, і в Олександра появилася можливість розслабитися, на якусь хвилю дати короткий перепочинок нервам. Аж тепер відчув О. Несін, як це добре: просто посидіти отак, із закритими очима. Та тільки... чи довго відпочиватимеш? На нього, дільничного інспектора, чекає ще он скільки невідкладних справ...

Що змусило його, Саш-

з розкраданням соціалістичної власності, і ДАІ, і паспортного столу... Разом з сільськими активістами, дружинниками він веде боротьбу з правопорушниками, любителями легкої наживи, і передусім — з пияцтвом. Дільниця охоплює дев'ять населених пунктів. Встигнути скрізь одній людині просто неможливо. Але на допомогу приходять ініціативні і надійні по-

сотні людей пройшло перед ними, з багатьма доводилось говорити, виявляючи тільки одну-єдину деталь.

Затримала злочинця група на чолі з начальником карного розшуку В. І. Діордіященком. Коли крадій приїхав у село Рівне, опергрупа була вже там. Поводив злочинець себе нахабно, але вивчений, що уникнув міліції і його більше не розшуковують.

13 — число щасливе...

ка Несіна, нині лейтенанта міліції, обрати саме цей шлях у житті? Здавалося б: ніхто у роду до міліцейської справи не причетний, та й сам він спочатку не думав, що стане міліціонером. Вищу освіту Олександр здобув у Київському державному інституті культури імені Корнійчука, повернувся у рідний колгосп організатором-методистом культосвітньої роботи. Та через три місяці його призвали в армію. Ось тут і зіткнувся Саша зі своєю майбутньою професією віч-на-віч, бо науку захищати Вітчизну довелося пізнавати у військах МВС СРСР. «Служба дні і ночі» перестала бути чимось уявним, незанимим.

Коли через півтора року, увільнившись у запас, повернувся додому, вже усвідомлював: міліцейська служба стала для нього життєвою необхідністю.

Дільничний же інспектор у себе на дільниці — працівник і карного розшуку, і відділу боротьби

мічники — дружинники, комсомольці.

Олександр ніколи не поспішає зараховувати людину в «невиправні». Вірить, що багатьох схильних до правопорушень можна перевиховати. Краще не допустити до злочину — цим принципом і керується дільничний у своїй роботі.

...І раптом: звістка, що на його дільниці обкрадено магазин. Трохи відлягло від душі, коли дізнався, що крадій — не з місцевих. Завітав у Новогорівку злочинець-«гастролер».

Одразу ж після встановлення цього весь райвідділ внутрішніх справ був піднятий на ноги. Кілька груп (в одній з них був і Несін) працювали довіго й наполегливо. Операція тривала тиждень. У ході її вдалося встановити словесний портрет злочинця, надійшли відомості про транспорт, яким він користувався. Визначили і в'їзди з району було заблоковано. Члени опергрупи ділили зранку до пізнього вечора. Десятки,

Зайшов до їдальні, пообідав. Коли зібрався йти, до нього звернувся працівник міліції...

Пізніше, на допиті, злочинці зізнався: ніколи не думав, що попадеться так просто. Адже все ніби урахував, продумав. Виявляється, далеко не все. Підвела жадібність. Адже, коли орудував перед цим у Рівному, встиг викрасти гроші тільки з однієї половини сейфа. Ота, друга, і не давала йому спокою: «А що, як там набагато більша сума?».

Завжди чекують Олександра Несіна вдома, у селі Вербіці, дружина Валя і маленький син Сашко. І кожного ранку дільничний інспектор лейтенант Несін починає свій робочий день з прийому відвідувачів у райвідділі внутрішніх справ, у кабінеті під номером 13. Жартує: йому це число приносить удачу; от і вір, мовля, після цього у прикмети...

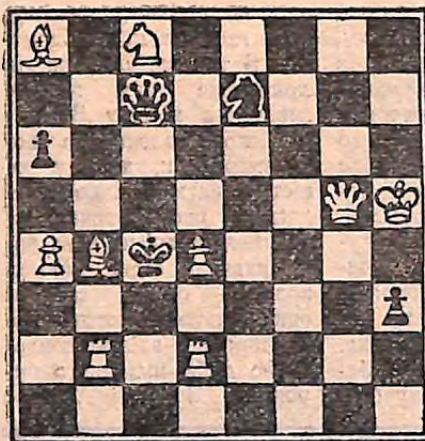
Н. ГАРАС.

м. Новоукраїнка.

УВАГА! КОНКУРС!

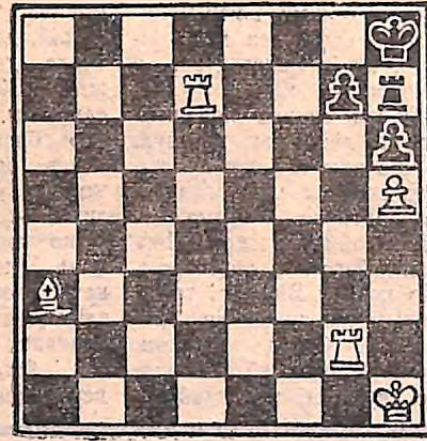
Редакція газети оголошує конкурс на краще розв'язання шахових композицій. Стати його учасником може кожний бажачий. Для цього треба разом з відповіддю на завдання першого туру вказати своє прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, профе-

ЗАВДАННЯ № 1

Білі починають.
Мат за два ходи. (2 очка).

ЗАВДАННЯ № 2

Білі починають.
Мат за три ходи. (2 очка).

«Конвалія» зустрічає глядачів

У залі обласної філармонії недавно відбувся концерт народного самодіяльного ансамблю бального танцю «Конвалія» Будинку культури заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС. В його репертуарі класичні танці, танці народів СРСР і народів світу, сучасні музичні ритми. Були продемонстровані і нові сучасні танці, представлені керівником ансамблю,

відмінником народної освіти УРСР Б. А. Стрельбицькою, зокрема: «Ятраночка», «Ігулочка», «Занарпатський» і сучасний болгарський танець «Млада».

Глядачам подобалося, як весело, природно, невимушено і сучасно виконують рухи в танцях аматори цього чудового колективу, добиваючись того, щоб кожен рух відображав тепло людських почут-

тів. Полонили глядачів концерту солісти ансамблю О. Забровський і А. Орлов, гумор і сатира педучого Є. Векслера. Зароблені кошти за концерт будуть перераховані у Радянський фонд миру. Концертним ансамблем «Конвалія» відкрито дитячий зимовий сезон обласної філармонії.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
м. Кіровоград.

ПРИЄМНО І КОРИСНО

Відпочинок завжди повинен поєднувати в собі приємне з корисним. Саме про це подбали у Кіровоградській середній школі № 6, де під час зимових канікул нудьгуєти немає.

На святкових ранках учні молодших класів зустрілися з улюбленим Дідом Морозом і Снігуронькою, зовсім не страшними розбійниками та сим-

патичною Бабою Ягою. Справжньою несподіванкою стала і зустріч біля ялинки з улюбленими акторами Нікулінім, Віцинім та Моргуновим, яких майстерно зіграли учні старших класів.

Старшокласники підготували програму, яка була чимось схожа на детектив з викраденням головних героїв, екстремальними ситуаціями тощо.

Програма зимових канікул надзвичайно різноманітна. Серед цікавих справ молодших школярів — заняття у гуртках технічної творчості та гуртках за інтересами, відвідування бібліотеки імені Гайдера та кабінету інформатики педагогічного інституту, перегляд кінофільмів, театральних вистав, традиційні «Веселі старти», вікторини «В гос-

тях у казці» та операції «Живи, книго!».

Екскурсії знайомили учнів з напруженим трудовим ритмом підприємств нашого міста. Відбулися також екскурсії у музей Кропивницького, краєзнавчий музей, подорож по місцях бойової слави. Школярі 1—7 класів із задоволенням відвідали кафе «Юність».

Враховуючи інтереси старшокласників, було проведено усний випуск журналу «Цифри і фак-

ти», атеїстичний вечір «Хімія спростовує релігію», екскурсії в ПТУ нашого міста, обчислювальний центр обласного статистичного управління. Сподобалися і святкові вечори у дискотеці «Олімпія» будинку культури імені Компанієць.

Не затухає під час канікул спортивне життя школи. Активно діє стрілецький гурток, спортивні секції. Проводяться змагання з шашок, волейболу.

Але програма канікул не замикається лише на

роботі у самій школі. Біля ялинки у підшефному мікрорайоні регулярно проводяться новорічні концерти. Учні школи стали бажаними гостями у дитячому будинку, зустрічалися з ветеранами Великої Вітчизняної війни в обласному госпіталі у день відзначення 43-ї річниці з дня визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників.

М. МАЄВСЬКИЙ,
учень СШ № 6.

Шаховий клуб «64 клітини»

Шановні читачі, любителі шахів!

Сьогодні на сторінках газети відкривається заочний шаховий клуб «64 клітини». Колись Стефан Цвейг писав: «В шахах зливаються разом найсуперечніші поняття. Ця гра і старовинна, і завжди нова, немов механічна у своїй основі. Вона дарує перемогу тільки при наявності фантазії, вона обмежена тісним геометричним простором — і в той же час безмежна в своїх комбінаціях». Шахи — найулюбленіший з видів спорту.

В клубі «64 клітини» на вас чекають: — зустрічі з провідними шахістами країни;

— розповіді про найпрестижніші змагання;

— інформація про шахове життя Кіровоградщини.

А також — Кунсткамера, в якій чимало цікавих фактів з історії популярної гри.

Шаховий клуб буде більш цікавим при вашій безпосередній участі. Розповідайте в своїх листах про шахове життя у селі чи місті, де ви мешкаєте, в трудовому колективі, де працюєте чи учбовому закладі, де навчаєтесь. Чекаємо також на ваші розповіді про активістів шахового руху, про тих, чия любов до мудрої народної гри допомагає її розвитку.

УВАГА! КОНКУРС!

Редакція газети оголошує конкурс на краще розв'язання шахових композицій. Стати його учасником може кожний бажачий. Для цього треба разом з відповіддю на завдання першого туру вказати своє прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, профе-

сію чи місце навчання, домашню адресу.

Змагання складається з десяти турів. Включитися до нього можна з будь-якого туру. На розв'язання композицій дається 10 днів з дня опублікування. Трох призерів буде нагороджено грамотами редакції і шаховою літературою. Хід змагання буде регулярно висвітлюватися на сторінках газети.

Відповіді надсилайте на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Редакція газети «Молодий комунар», з поміткою «Шаховий конкурс».

КУНСТКАМЕРА

У 1912 році відомий шахіст Френк Маршалл прийняв запрошення на участь у турнірі, який проходив в англійському місті Річмонді при 45 учасниках різної кваліфікації. Американський гротмейстер виграв усі 44(1) партії, та зайняв лише... третє місце. Справа в тому, що положення про турнір запропонувало незвичну систему заліку. За перемогу над суперником нижчої кваліфікації можна було одержати лише одне очко, тоді як перемоги над володарями більш високих шахових титулів оцінювалися 2, 3 і навіть 4 очками.

ДО ВАШОЇ БІБЛІОТЕКИ

Полиці книжкових магазинів міста поповнила нова шахова література.

Авторів книги «Теорія надійних закінчень» екс-чемпіона світу В. В. Смилова та гротмейстера Г. Я. Левенфіка представляти читачам потреби немає. Як і саму книгу, яка уперше вийшла ще в 1957 році, швидко завойовувавши світове визнання. Нове доповнене видання може служити не лише добрим довідником, а й чудовим підручником з ендшпілю.

А ось книга майстра спорту СРСР О. М. Колякова «Школа чемпіонів» безумовно зацікавить юних шахістів. Вона розповідає про творчість видатних майстрів світу.

Диск-Зал

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

1. Любий друже! Сьогодні я хочу поговорити з тобою про Вівальді. Великого Антоніо Вівальді, якого сучасники прозвали «рудим попом», що створює чудову музику, а далі нащадки іменують її барокко, ніби вибачаючись за століття забути. Недавно купила платівку «Чотири пори року» А. Вівальді. Чотири концерти об'єднані в цикл «Пори року»: «Весна», «Літо», «Осінь», «Зима».

Програма музика циклу «Пори року» написана для солістичної скрипки у супроводі оркестру. Та коли слухаєш цю музику — відчуття діалогу скрипки зі старим клавесином. Особливо у тій повільній частині, коли починається вступ Весни. Голос скрипки такий промовистий, що ніби лунає призабута арія.

2.

Отже, епоха Вівальді. Мовою музики маестро скрипки висловив те, що словами могло б передати будь-яка епоха. І в часи стародавніх цивілізацій, часи Асирії і Вавилону, єгипетських пірамід і садів Семіраміди, і в космічний вік все так же «Прихід весни зустрічається давнім співом. Літають пташки в блакитних просторах. І чути плескіт струмка і шепіт листя...». Але Вівальді віддав у музиці насамперед свою епоху. Пишучи, строкату, бурхливу епоху зрілого барокко. Я не знаю іншого такого композитора та навіть живописця, архітектора, в чий творчості барочні мотиви були б такими зримими. І хоч музика відрізняється від інших видів мистецтва, я повторюю, що у музиці Вівальді можна побачити те, що діє лише на слух. Вище вже йшлося про голос скрипки, що нагадує... колоратурне сопрано. А пригадаймо концерт «Ніч» для фагота з оркестром. До речі, у Вівальді тридцять вісім концертів для фагота. Серед музичних інструментів цей низький по звучності музичний ін-

струмент захоплював Вівальді не в такій мірі, як скрипка чи, скажімо, віолончель, але постійно користувався його увагою. Втім, чи знайти інструмент, який би обійшов цей одержимий музикою, темпераментний, неспокійний венеціанець, кількість концертів якого «хитається» від трьохсот до п'ятисот.

3.

Але настав час поговорити трохи і про самого композитора, що був не

на, грайлива. Легенди про Вівальді ходили вже за його життя. Після смерті ці легенди нерідко перетворювалися просто в історичні анекдоти на зразок того, що Антоніо, бувало, під час богослужіння починав награвати мелодії далеко не духовні. Втім, знаючи його бурхливий характер, неважко в таке повірити. В тридцять п'ять років у Вівальді була вже загальноєвропейська слава скрипаля, музиканта, педагога.

УРОКИ КЛАСИКИ

лише відтворювачем мелодій своєї епохи, але й породженням її. «Можна перебачити всі міста на світі і все-таки прийти в екстаз, прийшовши до Венеції: це місто, його башти і мечеті, що виходять з води, будуть викликати захоплення» — писав Монтеке про місто, що розкинулось на мальовничих островах. Такою була Венеція і в той буденний день 4 березня, коли у венеціанського музиканта Джованні Баттіста Вівальді народився первісток, якого назвали іменем Антоніо. Ще в ранній юності Вівальді був посвячений у сан, що обумовило його життєві устрії, до 63-річного віку, тобто до останніх днів життя Вівальді залишався самотнім. Втім, говорити про благочестя «рудого попа», якого повсякчас можна було бачити з молитовником, годі думати. Ніщо людське не було чужим Антоніо. Його бешкет і постійні сутячкі зі служителями культу викликали чимало нарікань. Як і його музика — відверта, смілива, безтурбот-

В цей час у Венеції дуже популярними стали так звані «консерваторії», створені з колишніх прибутків для сиріт. В одній з таких «консерваторій» працював і Антоніо Вівальді. Вчилися в них дівчатка, і не тільки співу, а й грі на різних музичних інструментах. Якщо хочете дізнатися про це детальніше, зверніться до повісті відомого кубинського письменника А. Карпент'єра «Концерт барокко». У нас не така широка література про Вівальді і тому написана досить оригінально повість про маестро Антоніо доповнить ваші знання про нього і як про людину неспокійну, веселу, любителя гострих відчуттів. В той же час, повість допоможе вам глибше зрозуміти музику Вівальді, його ставлення до своїх вихованок, яким у повісті досить сміливо передаються риси музичних інструментів, грі на яких вони навчилися. Менше повість врадила своєю справді оригінальною концепцією людини, що втілює психологію доби музичного барокко. В житті Антоніо

був таким же нестримним, як і в музиці. Його перу належать, крім концертів, численні опери, в основному історико-ретроспективного характеру: «Оттон на виллі», «Часи Священної римської імперії», «Роланд, що вдає з себе безумця» (за поемою Аріосто), «Філіп, король Македонії», «Арсильда, королева Понта». Не будемо продовжувати перелік, але вже з цих назв видно, що Вівальді цікавив стародавній Схід. Хоч його поетичні красуні, персидські царі, язичеські боги, що заповнили сцени Венеції, Верони, Ферари, навіть Риму нерідко нагадували темпераментних жителів лагунної республіки, де розпуста мирно уживалася з благочестям. Про що б не писав аббат Вівальді, якими б жанрами не захоплювався у певний момент, Венеція XVIII століття, слава якої йшла на спад, турбувала маестро. Це відчувалося в його опері, що багатством речетативів баньки до оперної музики і в світських кантатах і, навіть, у великих вокально-симфонічних творах, таких, як знаменита «Глорія». Вівальді був композитором своєї країни свого часу, чні б прихви він не задовольняв. Його музичні ремінісценції часто будуються на контрастах. Повільна мелодія вступу вибухає стаккато, а потім знову переходить у поміркований темп чи набирає у фіналі рис менуету. Так, зокрема, завершується його «Маленька симфонія». Він думав про свою країну і тоді, коли почав працювати над оперою «Монте-суна».

4.

Вівальді — композитор і скрипаль, який був еталоном для своїх знаменитих і менш знаменитих сучасників, починаючи з Й.С. Баха. Маестро А. Вівальді, що подібно Ф. Гварді і Д.Б. Тьєпало у живописі передав свою музикую протиріччя, алеті і падіння людей далекої епохи XVIII століття.

В. ЛЕВОЧКО.

Дорога редакція! Я постійний читач вашої газети. Мені дуже подобається «Диск-зал», особливо рубрика «На ваше замовлення». Тільки чому ви друкуєте лише сучасні пісні? Надрукуйте, будь ласка, у наступному випуску

«Диск-залу» романс із телефільму «Дні Турбіних».

О. НЕСТЕРОВА.

м. Олександрія.

Пропонуємо вашій увазі ноти і текст романсу з телефільмної стрічки «Дні Турбіних», а також історію його створення.

Спогад про романс

Романс із трисерійного телефільму за п'єсою М. Булгакова «Дні Турбіних» починається рядком з відомого у першій десятилітті XX ст. російського романсу «Белой акации гроздь душистые». Романс — спогад про романс. Автор тексту відомий радянський поет, лауреат Державної премії СРСР М. Матусовський розповідав, що успіх романсу він і композитор В. Баснер поділяють із кінорежисером, постановником телефільму В. Басовим. Саме Басову належить ідея створення цього твору. Одного разу він пригадав старовинний романс «Белой акации гроздь душистые». Історія його цікава. В роки революції наспівна мелодія змінилася, набула рис маршу і лягла в основу відомої революційної пісні: «Смело мы в бой пойдем». В героях п'єси М. Булгакова почуття любові до Вітчизни, почуття обов'язку

і честі дорівнюють життю. В них, літературних онуках героїв п'єси А. Чехова, втілені найкращі риси російської інтелігенції. Як режисер, В. Басов намагався, щоб і в музичному плані тема романсу і революційної пісні відлунням нагадали ті роки. Особливо, композитор В. Баснер і поет М. Матусовський створили дві пісні. Одна — романс, що наспівує романсина Турбіних у затишному київському будинку за кремовими завісами, що на Андріївському узвозі. Вони ще не знають, які випробування чекають на них. Романс у телефільмі далекий від романсу — попередника, він тільки нагадує про нього. Друга пісня в цьому фільмі «Бронепоезд Пролетарій» наслідує революційній пісні і в приспіві цитує зучачі рядки: «Песня, как дальний гром, слышится где-то: смело мы в бой пойдем за власть Советов».

К. ТЕРЕНТЬЕВА.

Белой акации гроздь душистые
Ночь напролет нас сводила с ума.
Целую ночь соловей нам насвистывал,
Город молчал и молчали дома.

Сад весь умыт был весенними
ливнями,
В темных оврагах стояла вода.
Боже! Какими мы были наивными!
Как же мы молоды были тогда!

Годы промчались, седыми нас делая.
Где чистота этих веток живых?
Только зима да метель эта белая
Напоминает сегодня о них.

В час, когда ветер бушует неистово,
С новою силою чувствую я:
Белой акации гроздь душистые
Невозвратимы, как юность моя.

Молодь нашого міста добре знає вокально-інструментальний ансамбль «Гарний настрій» з Кіровоградського СПТУ № 14. Ансамбль, яким керує Я. Лукшевіч, виступав у різних молодіжних аудиторіях — студентських і робітничих, був учасником фестивалю «Молоді голоси» у Тернополі. Недавно відбулось два концерти цього колективу, кошти від яких передано у Фонд миру, за один з них — на рахунок № 904.

На знімку: керівник ансамблю Я. ЛУКШЕВІЧ і солістка Л. БІЛЬЧЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

РОМАНС ІЗ ТЕЛЕФІЛЬМУ «ДНІ ТУРБІНИХ»

Музика В. Баснера.

Слова
М. Матусовського.

КАЛЕЙДОСКОП «ДИСК-ЗАЛУ»

● Франція, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Швейцарія — такий гостролюбний маршрут першого місяця нового року у прекрасного камерного ансамблю «Віртуози Москви».

● В Радянському Союзі розпочинаються гастролі

ансамблю солістів оркестру Празької національної опери.

● В Олімпійському селі Москви і концертному залі імені П. І. Чайковського відбулися концерти барабанщика — віртуоза В. Тарасова.

● У Ленінграді відбувся концерт композиторів

А. Петрова, В. Баснера, О. Колкера, В. Успенського, О. Хромушина, О. Морозова, С. Пожлакова, А. Кальварського, В. Резнікова, збір від якого передано у фонд Чорнобиль.

● Любителів естради зацікавить новий диск фірми «Мелодія» «Рим і Москва з піснями про мир».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.